

หลักการและเหตุผล

การอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ ถ้าบุคคลในสังคมนั้นต่างประพฤติตนตามระเบียบกฎเกณฑ์และข้อตกลงของสังคม สังคมนั้นก็ย่อมเกิดความสงบสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อย สามารถทำหน้าที่การงานของตนเองและหน่วยงานให้ก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพขึ้นได้ สังคมใดที่ประกอบด้วยบุคคลที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้มีวินัยแห่งตนแล้ว สังคมนั้นก็จะสามารถพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ในประเทศของตนให้มีความเจริญก้าวหน้าและสงบสุขสืบต่อไปเป็นอย่างดี เพราะผู้ที่มิมีวินัยแห่งตนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการควบคุมตนเองให้ประพฤติตามแนวทางที่เลือกไว้ได้

วินัยแห่งตน หมายถึง ความสามารถในการบังคับ ควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลด้วยอำนาจภายในของตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมของตนเป็นไปตามที่มุ่งหวังและตามกฎระเบียบของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น บุคคลอื่นหรือสิ่งเร้าจากภายในตนเอง เช่น ความปรารถนา บุคคลก็ยังคงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนที่มุ่งหวังไว้ คงเคื่อน พันธมนาวิน (2527 : 60) กล่าวว่า "วินัยแห่งตน หรือความสามารถควบคุมตนเองนี้ มีผู้เชื่อว่าเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรมทุกประเภท โดยคุณธรรมต่าง ๆ นั้นเป็นด้านต่าง ๆ ของความสามารถในการควบคุมตนเอง" และจากการศึกษาของกรูณา กิจชัยัน (2517 : 21) ได้สรุปว่า บุคคลที่มีวินัยแห่งตนควรจะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้ คือ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกผิดชอบ ไม่ถึงพอใจ มีความตั้งใจจริง ใจคอมั่นคง มีลักษณะความเป็นผู้นำ มีความซื่อสัตย์จริงใจมีเหตุผล ถอดิถกกล่าวพูดและกล่าวทำ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นและไม่เกรงใจโดยปราศจากเหตุผล มีความอดทน ดังนั้นวินัยแห่งตนจึงครอบคลุมพฤติกรรมหลายประเภททั้งพฤติกรรมจริยธรรมและพฤติกรรมที่ไม่เกี่ยวกับจริยธรรม วินัยแห่งตนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมจริยธรรม ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต

ความเสียสละ ความรับผิดชอบ ความเชื่อเพื่อผู้อื่น ความขยันอดทน ความเมตตา กรุณา ฯลฯ วินัยแห่งตนที่ไม่เกี่ยวกับพฤติกรรมจริยธรรม ได้แก่ การรักษาความสะอาดของเครื่องแต่งกาย การรักษาระเบียบวินัยในการแต่งกาย การรักษาระเบียบวินัยในการรับประทานอาหาร การเคารพข้อสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น นอกจากนี้ กวางเคื่อน พันธุมนาวัน (2527 : 64) โทกล่าว่า "พฤติกรรมจริยธรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าบุคคลขาดลักษณะวินัยแห่งตน"

เกียรติศักดิ์ อิชยานันท์ (2527 : 72) กล่าวว่า การมีวินัยแห่งตนนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนจะต้องสร้างให้เกิดขึ้นในตนเองเป็นพื้นฐาน มิฉะนั้นแล้ว การคบพาสมาคมหรือการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมย่อมจะเป็นไปโดยยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าไม่สามารถสร้างวินัยแห่งตนให้เกิดขึ้นได้แล้ว การที่จะสร้างวินัยทางสังคมหรือวินัยในหมู่คณะย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะวินัยแห่งตนเป็นเสมือนเครื่องปรุงแต่ง รสชาติอันดีใจคอ ให้บุคคลเป็นผู้นิยมความขยันอดทน ซื่อสัตย์สุจริต และรักสวยรักงาม รักความสะอาด เมื่อบุคคลสามารถปฏิบัติตนให้มีวินัยแห่งตนแล้วก็จะเกิดความสุขกายสบายใจ ดังคำกล่าวที่ว่า สะอาดกายเจริญวัย สะอาดใจเจริญสุข (เปรมจิตร์ ใจเพชร 2526 : 21) โทกล่าว่า การอบรมสั่งสอนในทางที่ถูกต้องควรให้แก่เยาวชนเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงชาติให้เจริญก้าวหน้าได้ในที่สุด เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ค่านิยมในทางสร้างสรรค์ ซึ่งเริ่มคงด้วยการสร้างวินัยแห่งตนปลูกฝังให้เกิดในจิตสำนึกในจิตใจของเยาวชน นอกจากนี้ กาญจนนา ทาสีคะพันธ์ (2517 : 198) ใ้เหตุผล 2 ประการที่แสดงให้เห็นความสำคัญของวินัยแห่งตนหรือการควบคุมตนเอง ได้แก่

ประการที่ 1 เกี่ยวกับประโยชน์ส่วนตัวของแต่ละบุคคลในการแสวงหาวิชาความรู้ เนื่องจากในปัจจุบัน วิชาความรู้มีอยู่มากมายจนไม่อาจบรรจุลงในหลักสูตรได้หมด แต่ละคนจึงควรชวนชวนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเอาเองนอกเหนือจากที่ปรากฏในหลักสูตรของโรงเรียน ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องฝึกคนให้มีการควบคุมตนเอง มีความเฉลียวฉลาดและมีความเป็นอิสระ เพื่อที่จะได้หาความรู้เพิ่มเติมเอาเองให้มากที่สุด

ประการที่ 2 ชุมชนจะเจริญและมีความมั่นคงยั่งยืนคงไปไม่ได้ จะต้องอาศัย พลเมืองแต่ละคนทำความดีและเสียสละให้แก่ชุมชน ไม่แสวงหาแต่ประโยชน์ส่วนตน เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ 2 ประการดังกล่าวนี้ หน่วยงานและสถาบันต่าง ๆ ให้ความสำคัญของการส่งเสริมวินัยแห่งคนไทแก่เด็กและเยาวชน เอกวิทย์ ๗ ฉวาง (2519 : 7) กล่าวว่า กระทรวงศึกษาธิการได้สร้างหลักสูตรประถมศึกษาชั้นใหม่ ได้มีการสำรวจวิเคราะห์ความสมควรแล้วว่า ประเทศชาติบ้านเมืองของเรานั้นยังมี สิ่งที่เป็นจุดอ่อนซึ่งต้องการจะแก้ไข เรื่องนี้เมื่อได้พิจารณาแล้วก็ได้ตั้งใจระบุดูความ มีวินัยแห่งคนมุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จเป็นคุณสมบัติที่ของการแทนประการหนึ่ง ที่ ควรเน้นให้เกิดขึ้นในเยาวชนรุ่นใหม่ที่จะ เป็นผลผลิตของการศึกษา เพราะเท่าที่ผ่านมา คนไทยมักจะถือคติว่า ทำใจตามใจคือไทยแท้ ไม่มีวินัยแห่งคน สำนักงานคณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติกระทรวงศึกษาธิการ (2527 : 5-7) พิจารณาเห็นว่า เรื่องวินัย เฉพาะวินัยแห่งคนเป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่สุดที่จะ เป็นพื้นฐานในการพัฒนาเยาวชนและโคช- ประชาชน จึงได้กำหนดโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศขึ้น 4 เรื่อง คือ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการแต่งกาย การเดินแถวไป-กลับระหว่างบ้านกับ โรงเรียน การเข้าแถวขึ้นรถโดยสารประจำทางและการปฏิบัติตามกฎจราจร โครงการนี้ จัดดำเนินการโดยเริ่มคนที่เยาวชน ซึ่งเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั่วประเทศ เพื่อฝึกฝนปฏิบัติจนเกิดเป็นนิสัยและกลายเป็นผู้มีวินัยแห่งคนในที่สุด

ครอบครัวถือเป็นสถาบันแห่งแรกที่จะต้องถือเป็นหน้าที่รับผิดชอบในการปลูกฝัง และส่งเสริมความมีระเบียบวินัยแห่งคนไทแก่เด็ก กลุ่มครอบครัวถือว่า บิดา มารดา ผู้ปกครองเป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด เด็กมักจะรับเอาตัวอย่างของความประพฤติ การพูดจาและลักษณะนิสัยใจคอมาจากครอบครัวทั้งสิ้น ดังนั้นผู้ใหญ่ของตระหนักใน เรื่องความประพฤติของคนซึ่งมีผลต่อเด็ก บุรพา โภมารกุล ๗ นคร (2528 : 20) กล่าวว่า บิดา มารดาซึ่งถือได้ว่า เป็นพี่ปรมาจารย์คนแรกในชีวิตของลูก มีอิทธิพลสำคัญ ต่อการส่งเสริมวินัยแห่งคนไทแก่เด็ก เพื่อพัฒนาอุปนิสัยเด็กเพราะเด็กแต่ละคนจะเรียนรู้ และปฏิบัติตามแบบอย่างบิดา มารดา

โรงเรียนเป็นอีกสถาบันหนึ่งซึ่งต้องรับผิดชอบในการปลูกฝังและส่งเสริมวินัยแห่งคนโตแก่เด็ก เพราะโรงเรียนเป็นสถานที่อบรมบ่มนิสัยให้แก่เยาวชนของชาติ ทั้งในค่านิยมศึกษา จริยศึกษา ทศศึกษา และหัตถศึกษา แต่เนื่องจากบ้านมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเข้าโรงเรียน และเมื่อเด็กเข้าโรงเรียนแล้ว เด็กก็ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่บ้านมากกว่าอยู่ที่โรงเรียน เนื่องจากวินัยไม่อาจสร้างใหม่ในบุคคลได้ในเวลาวันเดียว ฉะนั้นในฐานะที่บ้านหรือครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกที่เด็กได้มีโอกาสสัมผัสมาตั้งแต่แรกเกิด บิดา มารดาจึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างวินัยแห่งคนโตแก่เด็ก ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูของบิดา มารดาจึงมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กด้านความมีวินัยแห่งคนโตเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้จากช่วงวัยทารก บิดา มารดาจะปลูกฝังความมีวินัยแห่งคนโตกับทารก เช่น การรอกนม รอเวลาในการให้นม การฝึกขับถ่ายเป็นเวลา การให้ดื่มนมและนอนเป็นเวลา การอบรมเลี้ยงดูเด็กมีส่วนช่วยในการปลูกฝังวินัยแห่งคนโตแก่เด็ก เด็กไทยได้รับการอบรมให้วินัยแห่งคนโตมาแล้วตั้งแต่วัยทารก ถ้าไม่ได้รับการส่งเสริมวินัยแห่งคนโตอย่างคอบเนื่อง การปลูกฝังวินัยแห่งคนโตแก่เด็กไม่สามารถประสบความสำเร็จ บิดา มารดาจึงมีหน้าที่ในการส่งเสริมวินัยแห่งคนโตแก่เด็กเมื่อเด็กโตขึ้น เพราะการปลูกฝังวินัยแห่งคนโตแก่เด็กในวัยทารกหรือวัยเด็กตอนต้นเท่านั้นยังไม่เพียงพอ

ในการส่งเสริมให้เด็กหรือเยาวชนรู้จักควบคุมตนเองหรือมีวินัยแห่งคนโตนั้น บุณรา โณวารกุล ๒ นคร (2528 : 21-22) กล่าวว่า ผู้ปกครองหรือบิดา มารดาสามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้ปกครองกับเด็ก เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน
2. การยกย่อง ชมเชย และให้กำลังใจในข้อสำเร็จที่เกิดจากความสามารถส่วนตัวของเด็ก
3. การเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก เพื่อให้เด็กปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง
4. การสร้างศรัทธาให้เด็กขึ้นในบ้าน คือให้เด็กเกิดความศรัทธาในบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง

นอกจากนี้ เปรมจิตร ใจเพชร (2526 : 21) กล่าวถึง การประพฤติกฎปฏิบัติตัวของผู้ใหญ่เพื่อส่งเสริมวินัยแห่งตนแก่เด็ก ซึ่งได้แก่

1. เป็นตัวอย่างอันดีงามให้แก่บุตรหลาน
2. เป็นผู้มีเหตุผลในเรื่องต่าง ๆ
3. เป็นนุปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด

สุธา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 159-161) กล่าวว่า การช่วยให้เด็กพัฒนาจนสามารถรู้จักบังคับตนเองได้นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้ใหญ่ควรจะต้องพึงให้เกิดกับเด็ก บิดา มารดาควรจะปฏิบัติตามหลักสายกลาง ใญ่รู้จักถึงในบางเวลาและหย่อนในบางเวลาที่ควรหย่อน นอกจากนี้พ่อแม่จะต้องกระทำตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กทั้งด้านพฤติกรรม ความคิด และการวางระเบียบวินัยที่ถูกต้องให้แก่เด็ก ตลอดจนบิดา มารดาต้องคอยระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในสังคมมิให้เกิดขึ้นแก่เด็ก สำหรับวิธีที่จะส่งเสริมให้เด็กรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเอง หรือการมีวินัยแห่งตนนั้น ทางบ้านอาจทำได้หลายวิธีด้วยกัน คือ

1. บิดา มารดาต้องสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับลูกของตน เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่บังคับขู่เข็ญให้เด็กทำตามกฎที่วางไว้ หรือปล่อยให้ละเลยเด็กจนเกินไป การจะให้เด็กทำตามหรือเชื่อฟังควรจะให้คำแนะนำที่แนบมา
2. บิดา มารดาจะต้องให้ความอิสระในการพัฒนาตนเอง ไม่ควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ควรให้โอกาสแก่เด็กที่จะออกไปเล่นหรือเข้าสังคมกับเพื่อน เพื่อเด็กจะได้รู้จักการอยู่รวมกันกับเด็กอื่น รู้จักเป็นผู้ให้และผู้รับ เรียนรู้การเข้าสังคม
3. บิดา มารดาควรยกย่อง หรือให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันควร เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจให้แก่เด็ก และแสดงความพอใจต่อการกระทำของเด็กให้เด็กได้เห็น จะทำให้เด็กมีความพยายามหรือมีกำลังใจในการบังคับใจตนเองให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
4. บิดา มารดาจะต้องเป็นคนมีเหตุผล และสามารถอธิบายเหตุผลต่าง ๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจก่อนที่จะให้เด็กเชื่อฟังและทำตาม พร้อมทั้งมีความเข้าใจที่จะชี้แจงเหตุผลหรือรับฟังเหตุผลต่าง ๆ ของเด็ก

5. บิคา มารคาจะคงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่างสม่ำเสมอ หรือเป็น
ผู้คงเส้นคงวาในการปฏิบัติเพื่อจะได้ไม่เกิดความสับสนในการปฏิบัติ

จะเห็นได้ว่า วิธีการในการส่งเสริมวินัยแห่งคนแก่เด็กนั้น บิคา มารคา
และผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการเป็นแบบอย่างที่ดีให้เด็กได้
เลียนแบบ

ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรของแต่ละชาติ ศาสนา ย่อมแตกต่างกันไปตาม
ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาหนึ่งที่เห็น
โครัก ชาวไทยมุสลิมหรือคนไทย ที่มีต่อศาสนาอิสลามที่ได้รับการยอมรับว่า มีความ
ความเคร่งครัดในการปฏิบัติศาสนกิจของคน ประสงค์ สุนธีร์ (2526 : 14) กล่าวว่า
"ชาวไทยมุสลิมมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในศาสนาและจารีตประเพณีของเขาอย่าง
แน่นแฟ้น วันหนึ่ง ๆ เขาทำละหมาด 5 เวลา เขานิยามใหญ่ตรหลานได้เรียนทาง
ศาสนา การใฝ่ใจศึกษาค้นคว้าวิชาศาสนาเป็นสิ่งที่ทำให้คนมีวินัย.." เสาอนีย์ จิตต์พวง
(2527 : 152-153) โลกกล่าวไว้ว่า การปฏิบัติศาสนกิจต่าง ๆ ของชาวไทย
มุสลิมตั้งอยู่บนพื้นฐานการศรัทธาต่อพระเจ้าและยอมรับคัมภีร์อัล-กุรอาน คำสอนและ
แบบฉบับของท่านศาสดามาเป็นธรรมเนียมแห่งชีวิตเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน หรือ
ประกอบศาสนกิจต่าง ๆ เช่น การทำละหมาด การถือศีลอด ฯลฯ หลักศรัทธาที่จึงเป็น
พื้นฐานที่สำคัญที่สุดที่จะเตรียมมุสลิมเพื่อชีวิตในสังคม นับเป็นการสร้างความมีระเบียบ
วินัย ทั้งวินัยแห่งตนและวินัยทางสังคม แนวทางปฏิบัติดังกล่าวนี้ ผู้ปกครองหรือบิคา
มารคาไทยมุสลิมจะยึดถือและปฏิบัติเป็นวิถีการดำเนินชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งอบรม
สั่งสอนลูกหลานให้ปฏิบัติตนตามโดยเคร่งครัด ดังจะเห็นได้จากเด็กไทยมุสลิมเมื่ออายุ
ประมาณ 10 ขวบขึ้นไป บิคา มารคาหรือผู้ปกครองจะสั่งสอนอบรมเพื่อให้เด็กฝึกปฏิบัติ
ศาสนกิจ ได้แก่ การทำละหมาด การเรียนศาสนา การถือศีลอด การปฏิบัติดังกล่าวนี้
จะต้องอาศัยการมีวินัยแห่งตน คือต้องสามารถบังคับจิตใจตนเองให้ได้ เมื่อถึงเวลาเด็ก
ไทยมุสลิมจะทำละหมาด 5 เวลาในแต่ละวัน ตอนเย็นหรือตอนค่ำต้องไปเรียนศาสนา
กับอิหม่าม หรือโต๊ะอิหม่ามผู้ซึ่งชาวบ้านเลือกขึ้นมาเป็นผู้นำทางศาสนา ที่มีสยัคอันเป็น
สถานที่กลางในการประกอบศาสนกิจร่วมกันของชาวไทยมุสลิม การปฏิบัติศาสนกิจ

ของ เด็กไทยมุสลิม นั่นคือเป็นพื้นฐานของการฝึกคนใหม่วินัยแห่งตนและจะส่งผลถึงการมีวินัยทางสังคมอีกด้วย การฝึกวินัยแห่งตนให้แก่เด็กไทยมุสลิมนี้เป็นหน้าที่ของบุปผกรอง ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ และเป็นเรื่องที่ควรได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างยิ่ง นอกจากบุปผกรองหรือบิดา มารดาไทยมุสลิมจะมีหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนลูกหลานให้ปฏิบัติศาสนกิจโดยเคร่งครัดแล้ว มุณีเราะฮ์ บินคุ อับดุลอะอะฟู (2525 : 120-131) กล่าวว่า บุปผกรองหรือบิดา มารดา ยังมีหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้เด็กเป็นคนดี ซึ่งจะต้องเลี้ยงดูโดยวิธีสอนของความทองการของ เด็กดังนี้ คือ

1. ให้สิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต
2. ให้ความรักความอบอุ่น
3. ให้ความอบอุ่นในการดำเนินชีวิต
4. ให้เด็กเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น
5. กระตุ้นให้ประพฤติในสิ่งที่เหมาะสม
6. ฝึกเตือนอบรมเมื่อประพฤติผิด
7. ให้โอกาสเด็กเป็นตัวของตัวเอง
8. ให้เด็กไร้สิทธิและหน้าที่ของตน
9. สอนให้รู้จักรับผิดชอบชีวิต

ซจิกัย บูรุษพันธ์ (2515 : 244) กล่าวว่า หน้าที่ของบุปผกรองไทยมุสลิมในการอบรมสั่งสอนลูกหลานให้ปฏิบัติศาสนกิจ การอบรมเลี้ยงดูเด็กเพื่อให้เด็กเป็นคนดีและหน้าที่อื่น ๆ นั้นชาวไทยมุสลิมจะถือเป็นวิถีการดำเนินชีวิตในแนวเดียวกัน เพราะวิถีการดำเนินชีวิตของชาวไทยมุสลิมขึ้นอยู่กับบทบัญญัติทางศาสนาที่กำหนดให้ และจะต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมที่แสดงความเป็นพวกทองเดียวกันและเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกลุ่มให้มีความผูกพันกันอย่างมั่นคง การปฏิบัติเช่นนี้นับได้ว่า เกิดความมีระเบียบวินัยในชุมชนหรือสังคม แต่ก่อนที่จะเกิดเป็นวินัยในชุมชนหรือสังคมได้นั้น ย่อมหมายความว่าบุคคลหรือสมาชิกในสังคมนั้นจะต้องมีวินัยแห่งตนก่อน คือบุคคลสามารถบังคับใจตนเองทั้งในค่านิยม ความรู้สึก และพฤติกรรม ตลอดจนสามารถทำความกฎของสังคมได้

การปฏิบัติศาสตร์ของชาวไทยมุสลิมเป็นสิ่งที่น่านิยมนกย่อง เพราะเป็นการ
 แสดงให้เห็นถึงความมีวินัยแห่งตน และวินัยทางสังคม ผู้ปกครองไทยมุสลิมเป็นบุคคล
 สำคัญในการส่งเสริมวินัยแห่งตนให้แก่เด็ก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิธีการส่งเสริม
 วินัยแห่งตนในนักเรียนของผู้ปกครองนักเรียนไทยมุสลิม โดยผู้วิจัยรวบรวมวิธีการ
 ส่งเสริมวินัยแห่งตนจากที่ บุขร่า โคมารกุด นนทร เปรมจิตต์ ใจเพชร สุธา
 และสุรางค์ จันทร์เอน เสนอไว้สรุปเป็นวิธีการส่งเสริมวินัยแห่งตน 4 ด้าน ได้แก่
 การสร้างสัมพันธภาพอันดี การเป็นแบบอย่างที่ดี การกระตุ้นและเสริมกำลังใจ และ
 การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับวิธีการส่งเสริมวินัยแห่งตนอื่น ๆ ที่
 ได้จากข้อมูลพื้นฐาน

วิธีการส่งเสริมวินัยแห่งตน 4 ด้านนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ามีมีความสำคัญต่อการ
 ส่งเสริมวินัยแห่งตน กล่าวคือ ในการส่งเสริมวินัยแห่งตนนั้นถ้ามีความรักหรือผู้ปกครอง
 มีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับเด็ก มักจะบังคับหรือปล่อยปละละเลย หากบังคับเด็กมากเกินไป
 เด็กจะไม่อยากปฏิบัติ และหากละเลยไม่เอาใจใส่ วินัยแห่งตนก็จะไม่เกิด ในการ
 ปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีวินัยแห่งตนนั้นจำเป็นที่เด็กควรได้รับแบบอย่างที่ดี เพราะเด็กได้
 เห็นการกระทำที่ถูกต้องของผู้ใกล้ชิด และปฏิบัติตามได้อย่างเหมาะสม
 ผู้ปกครองควรกระตุ้นและเสริมกำลังใจให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีความพอใจ ภาคภูมิใจ
 ในการกระทำของคนอื่นเป็นผลทำให้พฤติกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ มีแนวโน้มว่าจะ
 ประพฤติปฏิบัติมากขึ้น และประการสุดท้ายคือ ผู้ปกครองจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์หรือ
 ข้อตกลงที่ใ้กว้างไว้อย่างสม่ำเสมอ และเป็นแนวเดียวกันตลอด จะทำให้เด็กไม่เกิดความ
 สับสน ซึ่งง่ายต่อการปฏิบัติของเด็ก

เนื่องจากวินัยแห่งตนนั้นครอบคลุมพฤติกรรมหลายประเภททั้งที่เกี่ยวข้องและไม่
 เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรม ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการส่งเสริมวินัยแห่งตน
 3 ด้าน คือ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความรู้สึกชอบและความรับผิดชอบ เพราะผู้วิจัยตระหนัก
 ว่าความซื่อสัตย์ ความรู้สึกชอบและความรับผิดชอบนี้เป็นคุณลักษณะของบุคคลที่มีจริยธรรม
 สูงและเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นยิ่งสำหรับการเป็นพลเมืองที่ดีอันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา
 ประเทศ ศุภฤตา ศุภฤตาวิวัฒน์ อ้างถึงใน วิวัฒน์ อิศวาณิช (2523 : 19) กล่าวว่า

"ความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติพื้นฐานทางบุคลิกภาพของคนที่ดีมาแล้ว"
 ผู้ที่จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ เป็นข้าราชการที่ดีหรือเจ้าหน้าที่พนักงานในหน่วยงาน
 ใดๆ ถ้าเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติอยู่ในคนแล้ว จะสามารถ
 ทำให้เกิดความสงบสุขตลอดจนความงอกงามในสังคมนั้น นอกจากนี้เพคและคณะอ้างถึงใน
 ละครยามาศ ทรหุคค และจรรยา สุวรรณพิศ (2510 : 112) กล่าวว่า "ความรับผิดชอบ
 เป็นลักษณะหนึ่งซึ่งแสดงออกถึงความเป็นผู้มีวุฒิภาวะทางค่านิยม และเป็นส่วนประกอบ
 สำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตภายในสังคมหนึ่ง ๆ " สำหรับความรู้สึกรับผิดชอบนั้น Koblberg
 อ้างถึงใน ยุพดี เศรษฐกิจ (2525 : 18) กล่าวว่า "ความรู้สึกรับผิดชอบจักเป็นพัฒนาการ
 ทางศีลธรรมขั้นสูงสุด ซึ่งจะทำให้บุคคลมีวินัยแห่งตนและมีหลักเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติ
 ของตนเอง" จะเห็นได้ว่า ความซื่อสัตย์ ความรู้สึกรับผิดชอบและความรับผิดชอบเป็น
 องค์ประกอบหลักของลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่มีวินัยแห่งตนซึ่งจะขาดเสียมิได้

24 สำหรับการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดปัญหาในการวิจัยดังนี้ คือการรับรู้ของ
 ผู้ปกครองไทยมุสลิม ในการส่งเสริมวินัยแห่งตนของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน
 การศึกษาจังหวัดภูเก็ตทั้ง 3 คำนี้นั้นเป็นอย่างไร และเหตุผลประกอบในการศึกษาเรื่อง
 การรับรู้ของผู้ปกครองไทยมุสลิมในการส่งเสริมวินัยแห่งตนของนักเรียนในโรงเรียน
 สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดภูเก็ตนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้เห็นการปฏิบัติศาสนกิจ
 ของผู้ปกครองไทยมุสลิมและนักเรียนไทยมุสลิมในระดับประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ตที่มี
 การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดในความพร้อมเพียงของชาวไทยมุสลิมทั้ง เด็กและผู้ใหญ่ในการ
 เดินทางไปทำละหมาดที่มัสยิด และการเรียนศาสนาของเด็กมุสลิม แสดงให้เห็นว่า
 ชาวไทยมุสลิมในจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้มีวินัยแห่งตนและวินัยทางสังคม ซึ่งน่าจะเป็นแบบอย่าง
 ที่ดีในการส่งเสริมวินัยแห่งตนให้แก่เด็กและเยาวชนในชุมชนหรือสังคมอื่นได้ นอกจากนี้
 ยังมีเหตุผลอื่น ๆ ประกอบ คือ

1. ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับชาวไทยมุสลิมยังมีน้อย เกือบทั้งหมดมุ่ง
 ศึกษาชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ งานวิจัยที่เกี่ยวกับชาวไทยมุสลิมนอกเขต
 จังหวัดชายแดนภาคใต้น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการส่งเสริมวินัยแห่ง
 ตนยังมีน้อยมาก

2. จากการสำรวจจำนวนประชากรของสำนักงานจังหวัดภูเก็ต (2528 : 28) รายงานว่า จำนวนประชากรทั้งหมดในจังหวัดภูเก็ตนับถึงเดือนตุลาคม 2528 รวมทั้งสิ้น 146,879 คน เป็นประชากรที่นับถือศาสนาอิสลาม 20 เปอร์เซ็นต์ ประชาชน 29,376 คน" นับว่าเป็นชนกลุ่มน้อยของจังหวัดที่มีจำนวนมากพอควร จนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด ซึ่งกรมศาสนา (2527 : 350) ได้รายงานไว้ว่า "จังหวัดที่มีมุสลิมมากจะมีคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่ตุลาการจังหวัดในด้านการศาสนาอิสลามในจังหวัดนั้น ตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการศาสนาผู้มลายูอิสลาม พุทธศักราช 2488" จังหวัดภูเก็ตประกอบด้วยอำเภอทั้งหมด 3 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอถลาง และอำเภออ่าวลึก เมื่อเปรียบเทียบจำนวนวัดและมัสยิดในจังหวัดภูเก็ต จากรายงานการศาสนาของกรมศาสนา(2527 : 12) รายงานไว้ว่า "จังหวัดภูเก็ตมีวัด 32 แห่ง มัสยิด 29 แห่ง" นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอีก 1 โรงเรียนชาวไทยมุสลิมในจังหวัดภูเก็ตอยู่รวมกันเป็นกลุ่มในทุกอำเภอ

การส่งเสริมให้เด็กหรือเยาวชนมีวินัยแห่งตนหรือสามารถควบคุมตนเองได้ เป็นสิ่งจำเป็นต่อบุคคลสังคมและประเทศชาติ ผู้ปกครองหรือบิดามารดาเป็นบุคคลสำคัญในการช่วยส่งเสริมวินัยแห่งตนให้แก่บุตรหลาน การปฏิบัติศาสนกิจของชาวไทยมุสลิมเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดในเรื่องการมีวินัยแห่งตน ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องปลูกฝังและส่งเสริมวินัยแห่งตนนี้แก่เด็กไปผู้ปกครอง การศึกษาเรื่องการบริหารของผู้ปกครองไทยมุสลิมในการส่งเสริมวินัยแห่งตนของนักเรียน นี้จะทำให้ทราบถึงวิธีการที่ผู้ปกครองใช้ในการส่งเสริมวินัยแห่งตน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการบริหารของผู้ปกครองไทยมุสลิมในการส่งเสริมวินัยแห่งตนของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใ้คนผู้ปกครองของนักเรียนไทยมุสลิมที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ต จำนวน 88 คน ซึ่งผู้ปกครองเหล่านี้เป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่มีวินัยแห่งคนอยู่ในระดับสูง

2. วินัยแห่งคนที่จะศึกษาในครั้งนี้จะครอบคลุมวินัยแห่งคน 3 ด้าน คือ
1. ด้านความซื่อสัตย์ 2. ด้านความรู้สึกผิดชอบ 3. ด้านความรับผิดชอบ

ข้อกถองเบื้องต้น

1. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่มีระดับความมีวินัยแห่งคนอยู่ในระดับสูง และถือว่าการส่งเสริมวินัยแห่งคนของผู้ปกครองจะเป็นแบบอย่างและแนวทางแก่สถาบันหรือหน่วยงานอื่น ๆ

2. ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ไ้จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเป็นข้อมูลที่ตอบตามความจริง

3. แบบสัมภาษณ์ที่ไ้จากการวิจัยครั้งนี้ถือว่ามี ความเชื่อถือได้เพราะผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

คำจำกัดความ

วินัยแห่งคน หมายถึง ความสามารถในการบังคับ ควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ใน 3 ด้าน คือความซื่อสัตย์ ความรู้สึกผิดชอบและความรับผิดชอบ โดยอาศัยอำนาจบังคับภายในตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมของตนเป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องตามระเบียบของสังคม

วินัยแห่งคนด้านความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริงทั้งทางกาย คือการไม่ฉ้อโกง หยางวาจา คือการพูดความจริงกับผู้อื่น และทางใจ คือการแสดงความจริงใจต่อผู้อื่นโดยไม่แอบแฝงซ่อนเร้นในใจ

วินัยแห่งคนด้านความรู้สึกผิดชอบ หมายถึง การรู้สำนึกถึงการกระทำหรือความประพฤติในสิ่งที่ควรและไม่ควรกระทำเกี่ยวกับกิริยา มารยาท การกระทำที่ในคุณให้โทษ และการยอมรับผิดเมื่อทำผิด

วินัยแห่งตนด้านความรับผิดชอบ หมายถึง การกระทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
เกี่ยวกับการรักษาสุขภาพอนามัย การเรียน การช่วยทำงานบ้านและการทำตามกฎ ระเบียบ
ของสังคม

การส่งเสริมวินัยแห่งตน หมายถึง วิธีการที่ผู้ปกครองใช้ปฏิบัติเพื่อช่วยส่งเสริม
ให้เด็กในแฟมครอบงสามารถบังคับ ควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนได้โดยอาศัยอำนาจ
บังคับภายในตนเอง มี 4 วิธี คือ การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเด็ก การแสดงตนเป็นแบบ
อย่างที่ดีแก่เด็ก การกระตุ้นและเสริมกำลังใจแก่เด็กและการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่าง
สม่ำเสมอของผู้ปกครอง ซึ่งผู้วิจัยศึกษาจากหนังสือ เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแล้วนำ
มาสรุปเป็นวิธีการส่งเสริมวินัยแห่งตน 4 วิธี และก่อนการสร้างแบบสัมภาษณ์ฉบับจริง
ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ปกครองโดยเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเพื่อให้ได้วิธีการอื่น ๆ
ที่ผู้ปกครองใช้ในการส่งเสริมวินัยแห่งตนแก่นักเรียนไทยมุสลิมที่มีวินัยแห่งตนอยู่ในระดับสูง
แต่ไม่พบว่ามีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีอื่น ๆ ซึ่งนอกเหนือจากวิธีการส่งเสริมทั้ง 4 วิธี

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 ที่นับถือ
ศาสนาอิสลามในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ต ที่มีจำนวนนักเรียน
ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามอยู่ในโรงเรียนมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนในโรงเรียน

ผู้ปกครองนักเรียนไทยมุสลิม หมายถึง บิดา มารดา หรือญาติผู้ใหญ่ที่นับถือ
ศาสนาอิสลามที่อยู่รวมกันในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ที่มีวินัยแห่งตนอยู่ในระดับสูงในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบอบรมสั่งสอน และเลี้ยงดู

โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดภูเก็ตที่มีนักเรียนซึ่งนับถือศาสนาอิสลามมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์

การรับรู้ของผู้ปกครองในการส่งเสริมวินัยแห่งตน หมายถึง การรายงาน
เกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนของผู้ปกครองที่ช่วยในการส่งเสริมให้เด็กในแฟมครอบงสามารถบังคับ
ควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนได้โดยอาศัยอำนาจบังคับภายในตนเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการส่งเสริมวินัยแห่งตนซึ่งผู้ปกครองไทยมุสลิมส่งเสริมให้แก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับความมีวินัยแห่งตนอยู่ในระดับสูง
2. เป็นการเผยแพร่แบบอย่างและแนวทางในการส่งเสริมวินัยแห่งตนให้แก่เด็กและเยาวชนสำหรับโรงเรียน ครู ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. เป็นแนวคิดแก่ผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ให้ตระหนักถึงความสำคัญของวินัยแห่งตนและวิธีการส่งเสริมเพื่อให้เด็กมีวินัยแห่งตนคิดทั่วไปจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย